

говори. А от хора, съставен в нейна чест, в паметта ѝ остана само едно образният му почти тъжен мотив, който се смесваше с някакъв далечен шум, който почти никога до тогава тя не бе чувала ясно, и който ѝ напомняше тоя на пинията в лозето. Това бе шумът на морето.

Морето бе там, на дъното на широката улица, която минаваше покрай редица нови, ослепително бели къщи. Козима добиваше все повече впечатление, че се намира в някакъв ориенталски град: палмови дървета, кактуси и други екзотични дървета тежко се поклащаха върху горещото небе, на синия фон на морето. По балконите цъфтяха каранфили; откъм хълма, който заграждаше кръгозора пред улицата, слизаше мирис на благоуханни треви. Хората бяха всички навън, като през летните вечери; а песни и звуци от мандолина продължаваха навън започнатия хор в чест на Козима: може би на нея така ѝ се струваше, но вместо гордост изпитваше почти страх.

След като я бе прегъгнала със сладки и напитки, домакинята, която продължаваше да я целува и почти да я лиже като куче, което е намерило господаря си, я остави сама в апартамента, който обитаваше с търпеливия си съпруг, чиновник в някакво частно предприятие. Тя бе отредила на Козима най-хубавата стая, с балкона, тъймо тая откъдето се виждаше морето, като ѝ предоставяше също салона, пълен с книжни цветя, пукнати вази, покривчици и предмети от лош вкус.

— Тук ще можеш да приемаш приятелите си, почитателите си.

Но Козима нямаше приятели и се ужасяваше при мисълта, че може да има само един. А почитатели изобщо не искаше: струваше ѝ се от дълга опитност, че се е напарила от тях. И все пак тя внезапно чу да се звъни на парадния вход, и без много да му мисли отвори. Това бе момчето на един цветар, което носеше голям букет червени рози, увити в тънка хартия. За нея? Да, точно за нея: обаче не беше известно от кого.